

[Aksel Larsen.]

afruste hjerthjemme; ingen kan i medfør af de traktater, Danmark har godkendt, tvinge os til at opretholde et militær af en bestemt størrelse, altså kan ingen tvinge os til overhovedet at opretholde et militær, og lad os begynde her. Vi sparer de penge, og samtidig viser vi hele verden et eksempel, som jeg tror vil få umådelig betydning og kan få meget store og gavnlige følger.

Ja, jeg skal lade det være nok om disse emner, selv om jeg jo også kunne tale en del om Danmarks udenrigspolitik og om det forkastelige i, at man lader danske soldater deltage i manøvrer sammen med de bevæbnede styrker fra en magt, der flere gange har overfaldet vort land. Det er også noget, vælgerne skal tage i betragtning, når de stemmer, og sige deres mening om, hvorvidt de godkender noget sådant. Men lad mig gå hurtigt over dette frem til den aktuelle situation, vi befinder os i her foran valget.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har brugt megen tid til at påvise, at regeringen, de tre regeringspartier, har et fællesprogram, og at de går til valg på et fællesprogram, og det skulle være dokumenteret gennem den højtærede statsministers redegørelse ved folketingets påbegyndelse af sit arbejde. Hvis man læser den redegørelse igen, tror jeg, man vil se, at den er meget spagfærdig og meget forsigtig. Der står naturligvis i den akkurat det, som de tre partier forud for en valgkamp kan enes om, og intet som helst mere; men den kan ikke opfattes som noget fællesprogram, for hvis den kommende regering og det kommende folketing ikke skulle udføre andet, end hvad der er sagt af den højtærede statsminister, så så det dårligt ud. Naturligvis kunne den højtærede statsminister ikke sige mere, for han er statsminister for en regering af tre partier; disse tre partier, ved vi udmærket vel, er ikke synderligt mere enige i dag, end de var forud for sidste valg, og det ærede medlem hr. Erik Eriksen og andre har tilstrækkelig sagligt bevist, at da var de ikke synderligt enige. Nej, der er meget store divergencer mellem disse partier, og jeg opfatter den omstændighed, at vi får valget netop nu og ikke til foråret, som begrundet ikke blot i overenskomstsituationen til foråret — en overens-

komstsituation, hvis forløb man jo ikke kan have nogen sikker mening om i dag — men som også begrundet i noget andet: at de tre partier er yderst uenige om særdeles vitale spørgsmål på praktisk taget alle de områder, jeg her har omtalt, og at de tre partier derfor ønsker at skilles i god tid, før de skulle blive tvunget til at skilles, for at de hver for sig over for vælgerne kan markere deres specielle politik, hvad de jo både har gjort og gør. Der er en betydelig forskel på det skattereformprogram, der præsenteres af den højtærede statsminister, og det skattereformprogram, der er fremlagt af det radikale venstre. Under alle omstændigheder ligger det åbenbart med denne regering sådan, at dens partier har tilegnet sig Napoleons strategi med omvendt fortegn. Napoleons strategi, og før ham den franske revolutions generalers, var den: marchere delt og slås forenet. De tre regeringspartier har marcheret forenet i 3½ år, og nu skal de slås delt. Det er sandheden. Om det kan give noget af dem en fordel på de andres bekostning, ved jeg ikke, men jeg er ganske klar over, at heri ligger en væsentlig årsag til, at valget kommer nu, og til, at man ikke ventede til foråret.

Så står vi da over for stillingen: på den ene side eventuelt de forenede regeringspartier i det omfang, de overhovedet er forenede, og på den anden side venstre-konservative, der betegnes som opposition. Jeg skal ikke bruge tiden til at sige noget ondt om VK-programmet — noget godt er det jo umuligt at sige, og det onde, der kan siges, har andre sagt før mig, så det behøver jeg ikke at spille tingets tid med. Men jeg vil sige, at der er det pudsig ved det, at selv om de tre regeringspartier naturligvis går til valg med hvert sit program, og det har de lov til, og det er rimeligt, og selv om venstre-konservative går til valg på et vistnok for tredje gang revideret fællesprogram — og lad os håbe, der ikke sker noget, så det skal revideres om en uge igen — synes der pludselig nu, da vælgernes opmærksomhed skal fanges, at være en række områder, hvor man er meget, meget nær ved at være enig.

Det kunne være glædeligt, at så mange partier nu foran valget kappes om at love både skattelettelse og større sociale